

Pastor Fjaltring standsede atter brat sin Gang over Løbetæppet, ligesom ængstet af sine egne Ord. Hans Pande var under den lange Tale bleven rødflammet. Uafladelig jog der nervøse Trækninger fra Skuldrene op over Ansigtet.

„Ja, De forstaar forhaabentlig, at jeg siger dette for at spotte. Jeg mener kun, at *skal* Kristusskikkelsen og dens Mission endelig gøres til Genstand for kritisk Værdsættelse — og dertil er Tiden sikkert kommen — saa lad det blive grundigt, uden Fordomme. Om saa vort Salighedshaab skal sættes paa Spil derved!“

Per vidste intet at sige til disse vidtsvævende Tanker; og Pastor Fjaltring havde øjensynlig ikke selv nogen Fornemmelse af, hvor langt han var kommen bort fra Udgangspunktet. Heller ikke mærkede han nu, at en Dør bagved ham aabnedes, og at hans Kone kom ind. Først da Per rejste sig og bukkede, vendte han sig om og blev i det samme tavs.

Per gjorde i Stilhed Folkesnakken den Indrømmelse, at den ikke havde overdrevet sin Skildring af Pastorindens Ydre. Hun var uformelig tyk og havde et stort, kobberrødt Drankeransigt med et Par dødt stirrende Øjne, der syntes næsten hvide mod Ansigtshuden. Hendes Sjukethed var saa meget mere iøjnefaldende, som hun aabenbart havde pyntet sig. Forhaaret var i Hast bleven glattet med Vand, og hun havde en temmelig ordentlig Kjole paa; men under den skævt siddende Kappe sad Resten af Haaret som Stopningen i en Pude, og under Kjolekanten saaes et Par udtraadte og ubørstede Sko.

Da hendes Mand havde forestillet Per, smilte hun meget indladende.

„Hr. Sidenius vil maaske gøre os den Fornøjelse at spise Frokost med os? Maden staar paa Bordet.“

Per vidste ikke, hvad han skulde svare. Medfølelsen med den ulykkelige Mand knugede hans Hjerte. Han havde helst sagt Nej men frygtede for at krænke ved et Afslag og tog derfor mod Indbydelsen.

Det overraskede ham, at der i Pastor Fjaltrings Væsen overfor Konen ikke ytrede sig nogen alvorligere Misstemning. Han var ganske vist under hele Maaltidet en Del forlegen og temmelig adspredt; men i selve sin Optræden overfor hende var han ganske den hensynsfulde Ægtemand, opmærksom, ja galant. Selv havde hun øjensynlig ikke den mindste Forstaaelse af sin Skændsel. Hun var endog den, som førte Ordet, idet